Um Reykjavík, kommúnista, landsbyggðina o.fl., ræða flutt 1956

Bjarni Benediktsson – Stjórnmál – Reykjavík – Kommúnista – Landsbyygðin

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Stjórnmálamaðurinn
Askja 4-2, Örk 8

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

júní 1956.

Fremstu forystumenn um andans vörn Íslands, Skúli fógeti og ~~[illegible]~~ Jón forseti, vildu láta starfinu þann sem forðum síðan flutti í land, að setur Ingólfs Arnarsonar, Reykjavík, yrði höfuðstaður landsins. Svo ~~hefur mér~~ varð ~~[illegible]~~ og margir ætla enn, að í Reykjavík hafi lengi verið vaxtarbroddur íslensks þjóðlífs, ekki aðeins í efnislegum hlutum og í andlegum málum. Reykjavík hefur þó átt sína óvildarmenn. Aldrei hafa þeir fylkt eins liði eða verið öflugri en á árunum 1934-1938. Stefnan sem þá ríkti varð vonum allra þjóðinni til óheilla, en einmitt vegna þess að Reykjavík stóð upp úr og ekki tókst að leggja sama helfjöturinn á hana og landsbyggðina var Reykjavík lögð í einelti. Borgarar hennar og stjórn voru beinlínis ofsótt. Afleiðingin varð sú, að hér, þar sem ástandið var best, gengu þúsundir manna atvinnulausir, iðnaður og starfsemin atkvæða.

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Utanríkisráðherra Íslands
hefur
1) skýrt þjóðinni frá því hinn
1

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

leysið og framkoma þjóðstjórnarinnar varð af miklu ráðandi. Hinn mikli ósigur afturhaldsstjórnarinnar í alþingiskosningunum hér í Reykjavík 1937 varð til þess að koma henni, hin víðtækasti og heilbrigðasti stjórnarhættir voru teknir upp. Allir játa nú, að frá 1939 eða síðustu 17 ár hafi Sjálfstæðismenn ráðið mestu um stjórn landsins, á því tímabili hafa meiri stærri umskipti til bóta hafa orðið í öllum greinum þjóðlífsins en nokkru sinni fyrr í sögu þjóðarinnar. En afturhaldsflokkarnir, andstæðingar Reykjavíkur, ~~komast ekki að á sínum eigin skömm~~ þeim þykja eigin völd of lítil og hafa þess vegna myndað bandalag til að ná ~~yfirráðum~~ yfirráðum yfir þjóðinni með klækjum. Blygðunarleysið gengur svo langt, að þeir, sem verst hafa reikulastir og ómerkastir stjórnenda síðan Íslendingar fengu sjálfstæði hóta því nú, að fái þeir einir ekki völdin muni þeir ~~hætta~~ hætta þátttöku í stjórnarsamstarfi með öðrum til að,

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

þeir full vel, hverja þýðingu löngunin til að „drepa þjóðvörn" hefur í öllu þeirra framferði:

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

hindra löglega stjórn. Þetta
á að vera hótun. En ~~Reykja~~
~~Reykja~~víkingum verkar þetta sem
ofstæki: barnaskapur. Reykvíkingar vita
vel, að því minni sem áhrif
Verkalýðsbandalagsins verða á
málefni bæjarins, þeim
mun betur vegnar honum.
Hótunin sýnir aðeins, að þessir
menn kunna ekki skil á sínum
eigin skömmum og vita ekki um
þá verðugu forsmán, sem
kjósendurnir hafa á þeim.
Að því leyti: svo þeir
kommúnistunum sögu lakari.
Kommúnistarnir vissu þó
a. m. k., að þeim þýddi
ekki nú að sýna íslenskum
kjósendum sig ógrímuklædda-
játningarnar lygni austan hafa
gert kommúnista sem heim
allan að því veraldar viðundri
sem einstakt er. Hinum og
mik sjálfra kommúnistanna
kommúnismans um stétta-
hættu, heimsbyltingu, alræði
öreiga og hvað nú öll þessi
ósköp heita, er nú löngu á
herðar Stalíns, þar sem hann

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

liggur liðinn í glerkistu sinni í skrautsölum Kreml. Og því, sem þetta gera eru verkfærin, er honum notuð til manndrápa, eyðileggingar og ofsókna á meðan hann var á lífi. Hver trúir slíkum verkfærum, því að þau nú kannast þeim, en áratugum saman misnotaði þeim. Og hver trúir verkfærum verkfæranna? Hver trúir ginningarfíflum ginningarfíflanna? Kommúnistadeildin íslenska skilur þetta og þess vegna varpar hún nú yfir sig [illegible] og Hannibals gervinu. En hvernig mun skýla kommúnistunum fyrir hinni vaxandi fordæmingu sem íslenska þjóðin dæmir þá nú til. Allra síst mun það bæta þeirra hag að reyna að skríða í skjól verkalýðssamtakanna. Verkalýðurinn mun svara fyrir sig og hreinsa þenna skaðsemdarlýð úr sínum samtökum.

Málstaður andstæðinganna er vissulega veikur en [illegible]

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

og valdagræðgin er því meiri. Atkvæðin verða þess vegna hörð. Við Sjálfstæðismenn og Reykvíkingar yfirleitt óttumst ekki slíkt. Við vitum raunar, að oft er aðeins örmjótt bil milli hamingju og heljar, gæfu og niðurdreps, sigurs og ósigurs. En að þessu sinni ætlum við ekki að láta ógæfu Íslands verða ofan á. Þvert á móti munum við nú tala svo til fjandmanna Reykjavíkur, til ógiftumanna Íslands, að þeir skilji: Í lýðræðis þjóðfélagi er eitt afl, sem úr sker, það er afl atkvæðanna.

Á sunnudaginn kemur munum við Reykvíkingar gera atkvæða-afl Sjálfstæðisflokksins svo sterkt, að enginn þori gegn að rísa, þann mátt munu bæði vansvinda-vefir og Rússa-dindlar skilja svo, að minna verður úr ofsóknar-áformunum en fyrirhugað var.

Gifta Íslands og gifta Reykjavíkur mun enn efla Sjálfstæðisflokknum sigur.

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur